

[Tove Jørgensen]

Vi finder ikke, at man kan løse problemerne om adoptionsønsker ved at skabe problemer for andre, andre, der i høj grad har behov for samfundets støtte. Derfor er det, det hele drejer sig om, især at skabe gode, hjemlige institutioner, og så er spørgsmålet: vil kristeligt folkeparti også være med her? For det er den eneste måde, man kan løse det på, således at børnene, den dag de vender hjem til forældrene igen, ikke har knyttet sig til andre mennesker i højere grad og er blevet fremmede over for deres forældre, den dag disse er parat til at tage imod dem igen.

Bolvig (RV):

I forrige uges debatter om adoptionslovgivningen, bl. a. det radikale venstres forslag, har alle ordførere talt om barnets tarv, og det må også i denne sag være det helt afgørende. Et barns væsentligste tarv må vel være at have kontakt med forældre, leve hos en familie og møde varme og forståelse. Så lige gyldigt hvor gode vores sociale institutioner er, kan de aldrig erstatte forældre eller adoptivforældre, der betragter barnet, som var det deres eget.

Vi ved, at der er et antal forældre, der gerne ville adoptere eller tage ansvaret for de glemte børn. Det er rigtigt, der må være tale om en individuel vurdering af de sociale myndigheder for at undgå at komme i en situation som den af fru Lilli Gyldenkilde skildrede.

Selv om der ikke er mange børn, er det et problem, så længe der bare er ét glemt barn på vores institutioner. Skulle vi endelig komme i den ubehagelige situation at skulle vælge mellem, om det er forældrenes eller børnenes situation, vi især skal tilgodese, kan der efter min mening ikke være tvivl om, at det er barnets situation, vi skal tilgodese.

Det radikale venstre kan varmt anbefale forslaget, og vi vil uden skepsis gå ind i udvalgsarbejdet.

Alice Hedegaard (DR):

Retsforbundet kan godt støtte forslagsstillerne i at opfordre regeringen til at fremsætte forslag til ændring af adoptionsloven for at muliggøre bortadoption af institutionsanbragte børn uden forældres samtykke. Men – og der er et stort men – kun i de tilfælde, hvor man er 100 pct. sikker på, at kontakten

mellem forældre og barn er helt afbrudt. Det må være en lov, der tager alle menneskelige hensyn, både til børn og forældre. Der kan være mange grunde til, at en kontaktmangel opstår, så det bliver meget omfattende og ansvarskrævende for de mennesker, der skal fratage biologiske forældre retten til deres børn. Men at der er tilfælde, hvor det for barnet vil være en fordel at få et hjem, vil jeg bestemt ikke afvise.

Når man i dag ofte klarer de glemte børns problemer ved at lade dem komme i familiepleje, er det vel netop, fordi det er meget svært at tage den bestemmelse, kristeligt folkeparti opfordrer regeringen til at skabe lov-hjemmel for.

Eventuelt efter en skilsmisse kan forældrene være så psykisk medtagne, at de måske ikke har kræfter til at holde kontakten med deres børn ved lige. Når disse forældre kommer til sig selv igen, skulle de nødvendigvis kunne risikere, at deres børn er bortadopteret. Men kan det gøres, så man undgår at begå fejltagelser, tror jeg helt sikkert, det vil være til gavn for de børn, der virkelig er glemte.

Inge Krogh (KrF):

Jeg siger tak for de indlæg, der har været, hvoraf jo i hvert tilfælde nogle har været præget af sympati for forslaget. Det er fuldstændig rigtigt, at man her må tage hensyn både til forældrene og til barnet, det nye liv.

Som justitsministeren og andre har omtalt, har kristeligt folkeparti tidligere haft et lignende forslag, hvorefter der skulle kunne tages skridt til bortadoption, hvis barnet var uden kontakt med forældrene i 4 måneder; i det andet forslag gik vi op til 6 måneder, men man syntes i begge tilfælde, at det var for kort tid. Jeg vil nu sige, at 4 måneder er meget længe, specielt for et ganske lille barn, at være væk fra en fast kontakt, 6 måneder er også for længe, synes jeg, også for de noget ældre børn.

Det, vi har tænkt os, er selvfølgelig først og fremmest, at regeringen skulle komme med et andet udspil med hensyn til længden i stedet for de 4 eller 6 måneder, men vi kunne også tænke os, at der var bestemte regler for, hvordan man skulle observere truede børn på institutionerne.

Det siges, at der ikke er så mange glemte børn, og socialstyrelsen har fundet ud af, at